

PP

MARIJA, LUČ NAŠEGA UPANJA

PP Schönstattske Marijine sestre, katerim pripadam tudi jaz sestra Marija Ramona, ki sem ta tekst pripravila, letos praznujemo 100-letnico delovanja. Zdelo se mi je lepo in prav, da bi v to naše jubilejno praznovanje Marijinih sester, povabila in vključila tudi vas, meni drago Schönstattsko družino Slovenije.

Tako sem za vas in za to naše srečanje, pripravila izbor avtobiografskih zapisov iz življenja nekaterih naših sester. V njem boste nedvomno lahko našli primeren navdih za vaše vsakdanje življenje.

Klicati Božjo Mater Marijo, za **Luč upanja**, to za Schönstattske Marijine sestre ni le pobožna ideja ali lepa misel. Za nas so to **življenjske izkušnje**, ki so se nabirale ob skritem podarjanju sebe. Najprej v veselju začetkov in v časih navdušenja, pa tudi skozi obdobja teme, negotovosti in križev.

Naša skupnost Marijinih sester je nastala iz Zaveze ljubezni z Božjo Materjo. Že od samih začetkov, smo lahko izkušale: Tam kjer damo Božji Materi prostor, tam nas Ona usmerja h Kristusu. Tam kjer ji zaupamo, se prižge Luč, ki sveti brez nehanja.

Naša zgodovina je polna izkustev in dokazov Marijinega delovanja. In to ne le na simboličen, temveč na zelo oprijemljiv način, skozi življenje; skozi odločitve; skozi zvestobo v vsakdanjem življenju, da bi bila Zaveza ljubezni rodovitna; ...

Naj nam danes spregovori nekaj sester iz naše 100 letne zgodovine Schönstattske Marijine sester. Te zgodbe so njihovi biografski zapisi.

Pred vsakim pričevanjem sestre, prižgemo svečo.

PP sestra Marija Adeltrudis Hänle, 1912-1992

V času, ki ga opisuje je bila še novinka in je delala v sprejemnici »Doma Zaveze.« Tisti čas so bile duhovne vaje za predstojnice. Sestra s katero sta delali v sprejemnici ji je povedala, da pater Kentenich govori o Devici Mariji zelo osebno izkustveno. Bila je žalostna, ker ni mogla zraven, saj ni bila predstojnica. Zapisala je:

»Nekega dne sem v hiši srečala patra Kentenicha. Vprašal me je: »Kako ste?« Na to sem mu odgovorila: »Slišala sem, da tako lepo govorite o Mariji ...« Videlo se je, kako zelo bi bila vesela, če bi se lahko udeležila tega predavanja. Pater Kentenich me je še vprašal: »Želite iti z mano?« Rekla sem, da to vendarle ne gre. Prvič, sem še novinka in drugič imam svoje delo v sprejemnici. Odgovoril je: »Povejte svoji predstojnici, da želim, da se udeležite teh predavanj.« Z začudenjem in hkrati veseljem, sem prikimala. Pater Kentenich me je pogledal, se pri tem nasmehnil in odšel v kapelo.

In te duhovne vaje so bile resnično edinstvene in lepe. Srca so se nam široko odprla ob takšnih čudovitih spoznanjih. Če se prav spomnim je bila tema duhovnih vaj: »Marija, naša velika Kraljica vere!«

Ob koncu duhovnih vaj sem se zahvalila patru Kentenichu. Obenem sem mu hotela še dodatno polepšati dan, zato sem vsebino predavanj tega dne strnila v molitev:

PP »O Mati, kako si lepa!
Tako rada bi ves čas,
tiho sedela pri Tvojih nogah
in tam oblikovala svojo podobo,
dokler korak za korakom,
ne zasije iz mene, Tvoj svetli lik.

Tako rada bi doživela,
da bi naš voditelj ves srečen,
veselo pogledal od Tebe k meni
in me na koncu ves radosten poklical
s Tvojim imenom: Marija!«

PP sestra Marija Immaculata Oesterle, 1901 - 1989

Pater Kentenich je v tistem času potreboval in iskal tajnico. Sestra Toni-Maria, biološka sestra s. Marie Immaculate, je v tem videla dobro priložnost, da svojo rodno sestro pridobi za Schönstatt. Slednja je sprva nekoliko oklevala ali bo kos tej nalogi.

Nazadnje se je odločila in bila od 12. aprila do 8. decembra 1924, torej 9 mesecev, tajnica patra Kentenicha, kot laikinja. Kasneje se je odločila, da bo vstopila v skupnost Marijinih sester. Sestra M. Immaculata je bila odtlej močno povezana s Schönstattom in Svetiščem. V ta namen je napisala naslednjo pesem:

»Tam, kjer se dvigata dva stara zvonika,*
kjer vrhovi jelk tiho šelestijo,
tam stoji mala kapelica, **ljuba in domača**,
zgrajena z rokami članov gibanja!

Tja, tja, bi rada šla
in tam v tej mali kapelici tiho pokleknila,
moje Svetišče, tako ljubo, tako domače,
ki te že dolgo nisem videla. ...

Za ves sijaj sveta,
za katedrale, gradove, posestva, denar,
ne zamenjala bi našega Svetišča,
ki tako lepo stoji tam ob Renu!

Tja, tja, bi rada šla
in tam v tisti mali kapelici tiho pokleknila,
o moje Svetišče, tako ljubo, tako domače,
ki te že dolgo nisem videla.“

stara zvonika* levi od njiju se je zrušil leta 1932

Ta pesem je **pesem o Svetišču** v najglobljem pomenu besede. Ne poje le o kraju, ampak o **odnosu**, ki daje človeku oporo. To je vez z Božjo Materjo.

PP 1. Majhna kapelica – kraj Zaveze ljubezni:

»Majhna kapelica, ljuba in domačna« predstavlja Prasvetišče, ki je navzven zares neopazno, a polno neustavljive notranje moči. Pater Kentenich je rad poudarjal: Bog si ne izbira velikih stvari, temveč gleda na pripravljenost srca. Svetišča ne gradimo mi, mi se le dajemo na voljo. Marija ga po naši notranji pripravljenosti spremeni v kraj milosti.

PP 2. Velika želja »tja, tja.« kot pedagogika hrepenenja:

Ponavljajoče se hrepenenje ni beg iz sveta. Je izraz tistega, kar pater Kentenich imenuje notranje središče. Človek potrebuje kraj, kjer ponovno najde red, kjer se njegovo srce zbere in pride k sebi. Svetišče ni cilj na koncu poti, temveč izhodišče za poslanstvo v svet. Tja gremo, da bi pokleknili in se vrnemo, da bi živeli pokončno.

Svetišče je:

- zatočišče za srce,
- šola za osebnost,
- izvir apostolskega delovanja,

Ta pesem nam sporoča:

*»Poznam kraj,
s katerim sem povezana,
tam postajam svobodna,
od tu sem poslana.«*

PP sestra Marija Imelda Warth, 1913-2010

Dolga leta je bila vzgojiteljica župnijskega vrtca. Pater Kentenich jo je pogosto vabil v Schönstatt, da bi lahko delila svoje izkušnje z otroki. To mu je pomagalo, da je preizkušal in razvijal svojo pedagogiko na podlagi resničnih življenjskih izkušenj.

PP Primer iz vrtca sestre Imelde: Kunibert, mali tat. Nekoč sem patru Kentenichu povedala o fantu, ki je drugim otrokom nenehno kradel šolske potrebščine. Vsi moji poskusi, da bi ga ustavila, so bili neuspešni. Pater Kentenich mi je svetoval: »Dajte temu otroku še več ljubezni in zaupanja. In, ste posebej molili za tega otroka in Božji Materi zanj darovali kaj posebnega?« Ko sem rekla, da tega v resnici še nisem storila, je pater Kentenich dejal: »Potem pa sedaj to storimo skupaj.«

Sledil je nepozaben trenutek, ko je pater Kentenich prekrižal roke, zaprl oči in priporočil našega malega Kuniberta, Božji Materi, kot da v tistem trenutku ni bilo nič pomembnejšega od skrbi za tega malega tatu in zame, ki mu nisem mogla biti kos. S toplimi besedami je prosil Božjo Mater naj otroku pomaga premagati željo po kraji. Nato mi je svetoval, naj teden dni zapored, Božji Materi za tega otroka, vsak dan zvesto darujem nekaj posebnega.

Točno po osmih dneh sem opazila, kako je Kunibert v času pred malico, skrivaj skril sošolčeve škarjice v nogavico. Popoldne sem prosila otroke, naj vse dobro preiščejo, saj so škarjice manjkale – seveda brez uspeha, kljub mojemu zaupanju.

Naslednje jutro sem videl Kuniberta, kako je na skrivaj potisnil škarjice med knjige na polici. Tam jih je našel drug otrok. Med našo zaključno molitvijo, smo se Blaženi Devici Mariji zahvalili, da so se škarjice našle.

Deček seveda ni vedel, da sem bil priča njegovi tatvini. Potem se je zgodilo nekaj nepričakovanega: Tistega popoldneva je Kunibert zelo zgodaj stal pred vrtcem in mi rekel: »Sestra, nekaj ti moram zašepetati na uho: Nikoli več ne bom ukradel škarij.« In tako je tudi ostalo. Otrok je doživel resnično notranjo preobrazbo.

Pater Kentenich je prisluhnil vsaki podrobnosti in nato vesel, a s poudarkom rekel: »Vidite, česa je zmožna Božja Mati! Če se ji popolnoma predamo, potem lahko dela čudeže notranje preobrazbe.«

PP sestra Marija Theresiana Böhmer,

Avgusta 1970, je naša skupnost v Vallendarju, majhnem mestecu ob Renu, h kateremu spada tudi Schönstatt, prevzela ambulantno zdravstveno oskrbo. Sestra Theresiana je to nalogo prevzela skupaj z drugo sestro iz naše skupnosti. Njeno delo ji je prinašalo veselje in bolnike je negovala z veliko predanostjo. Predvsem pa je skrbela za rešitev njihovih duš. K temu so jo spodbudile besede ustanovitelja. Rekel ji je:

»Poskrbi, da boš imela rada naše ljudi. Kamor koli že greš, kjer koli že si in komurkoli že služiš, daj svoje srce ljudem. Ti moraš iti namesto mene.«

PP sestra Marija Vera,

Sestra M. Vera iz naše izpostave Karitas v Čehoslovaški, podrobno opisuje, kako je mogoče ohraniti notranjo svobodo in bogat notranji svet, tudi v ekstremnih okoliščinah – kot je bil zapor leta 1957. Sestro M. Vero je komunistični režim skupaj s sestro M. Marie, in s sestro M. Jano in z drugimi člani Schönstatta na Čehoslovaškem, aretiral in zaprl.

Vladajoči režim jih je želel prisiliti k sodelovanju. Nekega dne je sestro M. Vero zaporniški paznik odpeljal v posebno sobo. Običajno so jih precej grobo obravnavali. Tokrat pa so z njo govorili v drugačnem, zelo prijaznem tonu. Imeli so zamisel, da bi jo lahko »za svoje slabe namene« pridobili, kot »dobro sodelavko«. Biti sodelavka je pomenilo, da postane vohunka in namerno lažno obtožuje druge. Obljubili so ji, da jo bodo potem bolje obravnavali in, da bo lahko celo prejela denar.

Pripoveduje: »Na ozadju te gnusne resničnosti, se je nenadoma in kakor v filmu, pred mojimi duhovnimi očmi, odvil svet naše sestrskе družine. Vse, kar sem v njej od samega začetka doživela, je živo stalo pred menoj: naša čista družina, naša družina s karakterjem, naša iskrena družina, naša lepa družina, naš duhovni oče in ustanovitelj, ki smo ga z vsemi temi lastnostmi, smele tolikokrat doživeti.

V sebi sem dobila pogum, pravi schönstattski pogum! Ostala sem mirna in rekla: *Nikoli ne bom storila kaj takega. Ne računajte z mano! Nikoli!* Potem se je okoli mene sprostil pravi pekel! (...) Paznik me je odpeljal nazaj v mojo celico.

Njena neomajnost je imela posledice: Ni imela več nobenih ugodnosti, ni smela sprejemati paketov ali česa drugega in tega so se pazniki strogo držali. Druge zapornice so prepoznale njeno pokončnost. Njeno vedenje ji je v zaporu prineslo spoštovanje, tako, da se je v tistih razmerah, kar 70 žena posvetilo Božji Materi.

PP V srcu moraš imeti svoj lep notranji svet. »Kdor nima v srcu svojega notranjega sveta, se tam zlomi. Ljudje, ki so bili deset let v zaporu, so bili notranje zlomljeni. Mi pa smo bili čili, kot otroci.

To glede lastnega lepega notranjega sveta, pa ne velja samo za čas v zaporu. To velja tudi danes in zdaj, ko se je pojavilo toliko različnih tokov in smeri. Saj ne živimo na Luni. Danes in zdaj potrebujemo v sebi trden svet, svet, ki v celoti pripada nam. Svet, ki ga ljubimo, svet kjer smo doma. To nam lahko, da naša družina. Zaljubljeni moramo biti v dobroto. Obstajati morajo ljudje, ki so resnično in popolnoma predani dobroti. Resnično moramo biti predani Schönstattu.

PP sestra Marija Leonarda Becker, 1910-1995

30. junija 1935 je sestra M. Leonarda prispela v Južno Afriko. (...) Ker njen nemški izpit iz zdravstvene nege, v tej državi ni bil priznan, je morala ponovno opraviti izobraževanje. Najprej za babico, nato pa še za splošno zdravstveno nego.

V času njenega izobraževanja, je bil pater Kentenich ravno v Južni Afriki. Zaupala mu je, da ji delo babice več ne ustreza in, da ji dela veliko težav. V odgovor ji je podal briljantno misel, naj svoje delo razume, kot vklučitev v njegovo poslanstvo.

Kasneje je v spominih zapisala: »Ob teh njegovih besedah so bile vse moje težave premagane.« Pater Kentenich ji ni odvzel dela. Tudi ga ni spremenil. Pomagal pa ji je, da ga je umestila v globlji smiselni kontekst, v Zavezo ljubezni in v poslanstvo, da iz Svetišča sodeluje pri oblikovanju novega človeka in nove človeške skupnosti.

Prav v tem leži svež način življenja, ki je značilen za Schönstatt. Ne moremo računati, da se bodo nam v prid spremenile zunanje okoliščine - ampak se mora spremeniti naš pogled, naše srce, naš notranji odnos.

Tudi v zakonu in v vsakdanjem življenju je veliko stvari, ki nam ne gredo od rok ali nas stanejo veliko napora. A, če te stvari zavestno vključimo v Zavezo ljubezni in jih podarimo Božji Materi, lahko postanejo prispevki - majhna darila ljubezni.

Takrat se nekaj spremeni: Ne naloga - ampak globina, iz katere jo opravljamo. Tako lahko postane celo nekaj tako vsakdanjega, kot je likanje - dejanje ljubezni. Likam perilo svojega moža - in mu morda hkrati utiram pot za težak pogovor, ki ga čaka. Ali pa naloge ne opravljam zgolj zato, ker jo je treba opraviti, ampak predvsem zato, ker jo zavestno opravljam za bližnjega in z Marijo. Tako postane naš vsakdan, ki je povsem v duhu svetosti delovnega dne, kraj kjer deluje Bog. In naše majhno dejanje, dobi veliko vrednost, ker je storjeno iz ljubezni in v Zavezi ljubezni.

PP sestra Marija Claudine Buchwalder, 1939 - 1997

»Mati v pravem pomenu besede.« Leta 1980 se je sestra M. Claudine z veseljem javila za delo na naši misijonski postaji v Burundiju. Tam je delala kot predana in usposobljena medicinska sestra in babica.

Izobraževanje domačih sester: Z veliko odprtostjo in toplino je usposabljala domače sestre, da so lahko samostojno prevzele odgovorne naloge v bolnišnicah, v ambulantnih postajah in na porodnih oddelkih.

Ustvarjanje veselega vzdušja: Bila je prva Marijina sestra iz francosko govorečega dela Švice. Pater Kentenich ji je v pogovoru obljubil poslanstvo za francosko govoreče območje. Prevajala je njegova predavanja in se je počutila močno soodgovorno za razvoj skupnosti. Z veliko predanostjo je načrtovala, kako bi domačim sestram v Afriki, omogočila še več možnosti za razvoj. Pri tem ji je uspelo ustvariti veselo in spodbudno vzdušje, v katerem so se ljudje, ki so ji bili zaupani v oskrbo, dobro počutili.

Moč zavedanja: »Samó zaupanje, nôsi.« V težkih političnih okoliščinah je sestra M. Claudine postala pomoč in opora za mnoge ljudi. Ljudje so k njej prihajali s svojimi skrbmi in stiskami. Vedela je, kako se jim materinsko približati v pravem pomenu besede. Ko so bile zaradi vojne ogrožene cele družine, je skrivala begunce in se pogumno zavzemala za njihove pravice. Vse to pogosto ob tveganju lastnega življenja. Globoko in sočutno je trpela zaradi usode preganjanega ljudstva, še posebej pa zaradi tega, ker lačnim ljudem ni mogla nuditi dovolj za preživetje. To svojo nemoč je težko prenašala. Prav te razmere so postale zanj povabilo, da se še globlje vživi v Božje in Marijino Srce. Vedno je govorila, da jo vsak dan nosi zaupanje v nadnaravno resničnost. Zapisala je:

»V celoti pripadam Bogu, sem Njegova last. Spričo največjih negotovosti, živim v tej varnosti. Pripadam dragemu Bogu in nihče mi ne more storiti ničesar, če ON tega ne dovoli. Sem v Božjih rokah in v Očetovem srcu.«

PP Enaka obravnava za vse ljudi: Dne 1. maja 1997, je sestra M. Claudine, peljala v mestno bolnišnico ženo, ki je imela zaplete že pred porodom. Na poti so jo ustavili oboroženi vojaki. Iskali so osebo, ki naj bi bila v vozilu. Sestra M. Claudine se je uprla, da bi jim jo izročila. Pojasnila je, da vse ljudi obravnava enako in, da med etničnimi skupinami ne dela razlik. Uporniki so tako od nje zahtevali veliko denarja in, da bi iskanega človeka rešila, jim je zahtevani denar izročila.

Zadnji pozdrav za Marijo: Preden se je iz mesta odpravila nazaj na pot, je v naglici obiskala naše sestre, da bi vzela s seboj še mleko v prahu. Mudilo se ji je, da bi se čim prej vrnila. Eni od sester je naročila, naj v Svetišču prenese njen pozdrav Mariji. S tem zadnjim pozdravom Božji Materi, se je odpravila domov. Malo pred ciljem, oziroma misijonsko postajo, je z vozilom zapeljala na mino in umrla. Pokopali so jo v bližini schönstattskega Svetišča, z veliko udeležbo lokalnega prebivalstva.

PP sestra Marija Clarita Sauter, 1904-1995

Sestra M. Clarita je bila leta 1938, poslana skupaj s skupino sester na misijonsko delo v Urugvaj. Ob odhodu je imela idejo in notranjo potrebo, da s seboj v novo domovino, odnese tudi načrte za kapelico. Piše:

»Če želimo drugim narodom približati našo duhovnost, potrebujemo Svetišče povsod tam, kamor nas je poslala Božja Mati, ...«

PP Tudi v srcih vseh ostalih sester je gorela želja, da bi kapelico prinesli v Novi svet ... Zanje je bilo jasno: V Urugvaju bomo zgradili kapelico, ki bo povsem podobna tisti v Schönstattu ... Tako je s. Clarita od patra Kolba dobila gradbeni načrt Prasvetišča, iz noviciata njegovo leseno maketo, od sestre Dominike, ki je delala v zakristiji, pa risbo okvirja milostne podobe in iz oltarja kapelice v Prasvetišču še kos lesa, kot relikvijo za Svetišče v Urugvaju.

Sestra M. Clarita je imela poleg gradbenih načrtov v prtljagi, tudi v srcu močno zavest o svojem poslanstvu, močno voljo za uresničevanje ciljev in veliko energije. Prizadevanje za prvo podružno svetišče je bilo zanje kot njen »drugi jaz.« Ob nenehno prisotnem vprašanju ali je to Božja volja, je z velikimi žrtvami, kljub številnim dvomom in težavam, vedno vztrajala pri svojem načrtu.

PP Film o naši sestrski skupnosti, naslovi:

- posvečena Bogu,
- predana ljudem,
- v schönstattskem gibanju,
- v vzgojnih nalogah,
- na poteh življenja,
- na digitalnih poteh,
- v socialno ogroženih območjih,
- v skrbi za bolnike,
- v srcu Cerkve,
- v družinski skupnosti,

Zaključek – tišina in osebno razmišljanje:

- Na koncu tega duhovnega impulza vas vabimo, da se za trenutek umirite.
- Vzemite si nekaj minut časa, da v sebi predelate slišano.

PP Vprašanja za razmislek v tišini: (5 minut)

- Kaj se me je v zgodbah sester najbolj dotaknilo ali me ganilo?
- Kaj od tega bom odnesel v svoje vsakdanje življenje?
- Kaj bom danes zavestno izročil Bogu ali Božji Materi?

- duhovnik izpostavi Najsvetejše -

Pesem: *Jezus, Ti si vinska trta, ...* 1. in 3. kitica + refren ali druga po izbiri.

- 5 minut tihega čaščenja Jezusa v Najsvetejšem zakramentu,

Molitev duhovnika:

Dobri in usmiljeni Bog in Oče,
v prisotnosti Tvojega Sina Jezusa Kristusa,
ki je v Najsvetejšem zakramentu navzoč med nami,
prihajamo pred Te, polni hvaležnosti.

Hvalimo Te za pričevanje sester,
ki so Ti popolnoma zaupale svoje življenje
in s svojo zvestobo in predanostjo omogočile,
da je Tvoja ljubezen postala vidna v našem vsakdanu.

Ti si jih vodil, krepil in oblikoval,
za to se Ti zahvaljujemo.
Zahvaljujemo se Ti tudi za vse,
kar je ganilo in pretreslo naša srca.

Zahvaljujemo se Ti za vsako besedo, za vsako srečanje
in za vsako tiho delovanje Tvoje milosti.
Gospod Jezus Kristus, Ti ostajaš z nami,
v skrivnosti Svetega oltarnega zakramenta.

Podari nam budno in odprto srce,
ki Te bo prepoznalo v vsakdanjem življenju,
ki Te bo iskalo v majhnih in velikih dogodkih
in bo pripravljeno, da Ti zvesto služi.

Pred Tebe polagamo vse,
kar nam vznemirja srce:
naše veselje in naše skrbi,
naše hrepenenje in našo šibkost.

Vse to, sprejmi v svoje Najsvetejše Srce
in v Srce Tvoje Matere Marije.
Oblikuj naše življenje po svoji volji in nauči nas,
da iz zaupanja Vate, živimo vedno globlje.

Naredi nas za ljudi,
ki črpajo svojo moč iz Tvoje
nenehne prisotnosti in Tvojo
zastonjsko ljubezen, prenašajo v svet.

Gospod Jezus Kristus, skupaj s Teboj se obračamo
k Tvoji in naši Materi Mariji,
da nas povedeta globlje
v Zavezo ljubezni s Troedino Bogom.

Stoj nam ob strani in nam pomagaj,
da bomo na poti zvesto sledili Tvojemu Sinu,
ki je prisoten tukaj med nami,
zaradi stisk našega življenja.

Slava Tebi Božji Sin,
ki si z vezjo Svetega Duha,
združen z Očetom na prestolu,
zdaj in na vse veke vekov. Amen!

Pesem: **Jezus, Ti si vinska trta, ...** 2. kitica + refren ali druga po izbiri.

Evharistični blagoslov:

Pesem: **Jezus, Ti si vinska trta, ...** 4. kitica + refren ali druga po izbiri.

pripravila: sestra M. Ramona Schneider, Schönstatt